ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ **Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2558**	**Κυριακὴ Πεντηκοστῆς (Ἰω. 7,37-52· 8,12)** **4 Ἰουνίου 2023**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος** **Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Διψασμένοι, ὅλοι στὴν Πηγή!

«Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰω. 7,37· βλ. & Παρ. 18,4)

Εἶνε σὲ ὅλους γνωστό, ἀδελφοί μου, τὸ γεγονὸς ποὺ πανηγυρίζει σήμερα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Δέκα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάληψι καὶ πενήντα μετὰ τὴν ἔνδοξο Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ **ἦλθε στοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους του τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο**. Ἦλθε ὡς ἄνεμος σφοδρός, γιὰ νὰ ξερριζώσῃ τὰ δέντρα τῆς πλάνης· ἦλθε ὡς φλόγες πυρός, γιὰ νὰ κάψῃ καὶ ν᾽ ἀπολυμάνῃ τὸν πλανήτη μας.

Δὲν πρόκειται, ἀγαπητοί μου, νὰ θεολογήσω σήμερα, οὔτε ἄλλωστε ἡ διάνοιά μας φτάνει γιὰ νὰ φτερουγίσῃ σὲ τέτοια ὕψη. **Τί εἶνε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο;** Ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα στὸν κόσμο ποὺ τὰ νιώθουμε, τὰ βλέπουμε, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ἐξηγήσουμε.

Ὑπάρχει π.χ. ὁ **ἥλιος**. Ἀμφιβάλλει κανείς; Καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες ἀκτῖνες του εἶνε καὶ μιὰ ἀπόδειξι τῆς ὑπάρξεώς του. Ἀλλὰ ἂν ρωτήσουμε καὶ τὸ μεγαλύτερο φυσικὸ ἐπιστήμονα, τί ἆραγε εἶνε στὸ κέντρο τοῦ ἥλιου, ποιά εἶνε ἡ ἐσωτερικὴ σύστασί του, αὐτὸ μέχρι σήμερα παραμένει πρόβλημα ἄλυτο. Μόνο ὑποθέσεις καὶ θεωρίες ἔχει διατυπώσει ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ δώσῃ ἀπάντησι στὸ μυστήριο αὐτό.

Ἂν λοιπὸν δὲν μποροῦμε νὰ μποῦμε στὴν ἐσωτερικὴ σύστασι τοῦ φυσικοῦ ἡλίου, πῶς νὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε τὰ μεγάλα μυστήρια τῆς πίστεώς μας; Τὸ δὲ μέγιστο, τὸ μυστήριο τῶν μυστηρίων, ποὺ ἐνώπιόν του μᾶς πιάνει πραγματικὰ ἴλιγγος, εἶνε **τὸ μυστήριο τῆς ἁγίας Τριάδος**, **ἡ τρισήλιος Θεότης!** Πατήρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ταπεινοὶ καὶ ἀνάξιοι δοῦλοι ἐμεῖς, σκουλήκια ἄθλια ποὺ σέρνονται στὶς σκιὲς τῆς θείας μεγαλωσύνης, μόνο *«κλίναντες τὰ γόνατα»* κατὰ τὸ κέλευσμα σήμερα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ μὲ δάκρυ μετανοίας, φωνάζουμε ἀπὸ ψυχῆς· **Ἁγία Τριάς, ἐλέησον τὸν κόσμον σου!**

Κατέρχομαι λοιπὸν χαμηλότερα, σὲ **πρακτικὸ ἐπίπεδο ἑρμηνείας**, γιὰ νὰ ἐξηγήσω ἕνα μόνο στίχο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. Ἰω. 7,37-52· 8,12).

* * *

Τὴν τελευταία ἡμέρα, λέει, *«τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς»* (ἔ.ἀ. 7,37). Ποιά ἆραγε νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ σπουδαία ἑορτὴ ποὺ ἐννοεῖ; Εἶνε ἑορτὴ ἰουδαϊκή, τὴν ὁποία μὲ εὐλαβεία τιμοῦν μέχρι σήμερα οἱ Ἰσραηλῖτες, εἶνε **ἡ ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας**. Τί ἑορτάζουν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἡμέρα αὐτή; Θυμοῦνται ἕνα ἐθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ γεγονός· ὅτι, ὕστερα ἀπὸ δουλεία τεσσάρων αἰώνων στοὺς Αἰγυπτίους, βγῆκαν στὴν ἔρημο καὶ ἐκεῖ περιπλανήθηκαν ἐπὶ σαράντα ἔτη μέχρι νὰ φτάσουν στὴ *«γῆν τὴν ῥέουσαν μέλι καὶ γάλα»* (βλ. Ἔξ. 3,8,17· 13,5· 33,3. Λευϊτ. 20,24. Ἀρ. 13,28· 14,8· 16,13,14. Δευτ. 6,3· 11,9· 26,9,10,15. Ἰησ. Ν. 5,6· Σ. Σειρ. 46,8. Ἱερ. 11,5. Βαρ. 1,20. Ἰεζ. 20,6,15). Σαράντα ὁλόκληρα χρόνια κανείς τους δὲν κοιμήθηκε σὲ σπίτι, δὲν ἄπλωσε τὰ κουρασμένα μέλη του σὲ κρεβάτι. **Σαράντα χρόνια ζοῦσαν κάτω ἀπὸ σκηνές!** Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἑώρταζαν καὶ ἑορτάζουν οἱ Ἰσραηλῖτες. Ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες κανείς τους δὲν μένει στὸ σπίτι, ἀλλὰ βγαίνουν ἔξω καὶ κοιμοῦνται σὲ σκηνές.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἑορτὴ ἔκανε καὶ ὁ Χριστός μας μαζὶ μὲ ὅλο τὸ λαὸ τῶν Ἰουδαίων. Καὶ τὴν τελευταία ἡμέρα, ποὺ ἦταν ἡ πιὸ ἐπίσημη, τότε, λέει τὸ εὐαγγέλιο, *«εἱστήκει»*, στάθηκε στὰ σκαλιὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, καὶ *«ἔκραξε»* (ἔ.ἀ. 7,37)! Ἀκοῦτε λέξι; ***«ἔκραξε»***, ἔβγαλε δυνατὴ φωνή, βροντοφώναξε. Γιατί; Καί γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ βέβαια ὅλο τὸ πλῆθος ποὺ συνωστιζόταν ἐκεῖ, ἀλλὰ καί –ὅπως λένε οἱ ἑρμηνευταί– γιατὶ ἤθελε νὰ ὑπογραμμίσῃ ζωηρὰ τὶς μεγάλες ἀλήθειες ποὺ ἐκήρυττε. Συνεπῶς κ᾽ ἐσεῖς, ἂν καμμιὰ φορὰ ἀκοῦτε τὸν ἱεροκήρυκα ἢ τὸν ἐπίσκοπο νὰ κράζῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, μὴ τὸν παρεξηγεῖτε. Ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἔλαβαν μέρος σὲ κρίσιμες μάχες, ἄκουσαν γενναίους ἀξιωματικοὺς νὰ παροτρύνουν μὲ κραυγὴ ἰσχυρὴ τοὺς ἄντρες τους στὸν ὑπὲρ πάντα ἀγῶνα. Ὄχι ἄτο-

να, χλιαρά, ἀλλὰ ζωηρά, θερμά· ν' ἀκούσουν ὅλα τ' αὐτιά, νὰ θερμανθοῦν ὅλες οἱ καρδιές.

Ἔκραξε τότε ὁ Χριστός, γιὰ νὰ πιστέψῃ ὁ κόσμος ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Ἀκοῦμε κ' ἐμεῖς σήμερα τὰ λόγια του, ἀλλ' ὑπάρχουν ἄραγε τώρα αὐτιά, τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα, ν' ἀκούσουν τὰ βαρυσήμαντα λόγια του; Τί εἶπε ὁ Κύριος· *«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω»* (ἑ.ἀ.). **Ὅποιος διψάει, δηλαδή, ἂς ἔρχεται σ' ἐμένα καὶ ἂς πίνῃ!**

* * *

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὰ λόγια αὐτά, ἀδελφοί μου, ἂς ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι **ὑπάρχουν δύο δίψες**, μία κατώτερη καὶ μία ἀνώτερη.

● Μία δίψα εἶνε ἡ **βιολογική**, ἡ ἀνάγκη κάθε ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ γιὰ νερό. Διψοῦν ὅλα **τὰ ζῷα**· ἀπὸ τὰ πουλάκια, ποὺ κατεβαίνουν στὰ ρυάκια καὶ παίρνουν μὲ τὸ ράμφος τους σταλαγματιὰ - σταλαγματιὰ τὴ δροσιά, μέχρι τὰ μεγάλα ζῷα. Προπαντὸς τὸ ἐλάφι, ὅπως λέει καὶ τὸ Ψαλτήρι (41,2), εἶνε διψαλέο ζῷο· διανύει χιλιόμετρα γιὰ νὰ βρῇ νερὸ νὰ πιῇ.

Διψάει καὶ **ὁ ἄνθρωπος**, διότι κι αὐτὸς ἔχει σῶμα μὲ ἀνάγκες. Δίχως ψωμὶ μπορεῖς νὰ ζήσῃς καὶ σαράντα μέρες, χωρὶς νερὸ ὅμως πολὺ λίγο. Οἱ παλαιότεροι, μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά, θυμοῦνταν τὴν πορεία τοῦ στρατοῦ μας στὴ Μικρὰ Ἀσία μέσα ἀπὸ τὴν Ἀλμυρὰ ἔρημο· ρωτῆστε, ἂν ζοῦν, γονεῖς καὶ παπποῦδες ποὺ τοὺς ἐνέπνεαν μεγάλα ἰδανικά. Εἴκοσι μέρες δὲν εἶχαν νερὸ νὰ πιοῦν! κι ὅταν ἔφτασαν **στὸ Σαγγάριο**, ἔπεσαν διψασμένα στὸ ποτάμι τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔπιναν ἀπὸ τὰ νερά, ποὺ σὲ λίγο θὰ κοκκίνιζαν ἀπὸ τὸ αἷμα τους. Διψάει ὁ ἄνθρωπος σὲ ἔρημα μέρη, ἰδίως τὸ καλοκαίρι· ἕνα ποτήρι νερὸ τότε τὸν δροσίζει κατάβαθα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς **ἀστροναῦτες** ποὺ πέταξαν στὸ διάστημα σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε· Ἄχ, Θεέ μου, πότε νὰ κατεβῶ στὴ γῆ, νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι νερό!

Ἀχάριστε ἄνθρωπε! ἐδῶ τὰ ρυάκια κ' οἱ ποταμοί, ἐδῶ οἱ βρῦσες καὶ τὰ κρυστάλλινα νερά, ἐδῶ οἱ λίμνες κ' οἱ θάλασσες· καὶ ὅμως, ἐνῷ πίνουμε νεράκι καὶ ἐνῷ τὴ μπουκιὰ ἔχουμε στὸ στόμα, ἕνα εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ δὲν λέμε· ἀντιθέτως βλαστημοῦμε συχνὰ τὸν Εὐεργέτη μας. Πρέπει, φαίνεται, νὰ στερηθοῦμε τὰ ἀγαθά του, γιὰ νὰ τὰ ἐκτιμήσουμε καὶ νὰ μετανοήσουμε.

● Ἀλλὰ σήμερα, ἀδελφοί μου, ἀλλοῦ θέλω νὰ στρέψω τὴν προσοχή σας. Ὄχι στὴν βιολογικὴ δίψα γιὰ φυσικὸ νερό, ἀλλὰ στὴν **μεταφυσικὴ** δίψα γιὰ *«τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν»* (Ἰω. 4,10-11).

Διψάει ὁ ἄνθρωπος, διψάει ἡ ψυχή του. Τί ποθεῖ; Τὴν **εὐτυχία**. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴ βρῇ; Στὰ **πλούτη**; ρωτῆστε τοὺς ἑκατομμυριούχους ὅλου τοῦ κόσμου, ἐρευνῆστε τὴ ζωή τους καὶ θὰ δῆτε ὅτι κατὰ κανόνα δὲν ὑπάρχουν δυστυχέστεροι ἀπ' αὐτούς. Στὰ **ἀξιώματα**; ἀκοῦστε τὸ Σολομῶντα ποὺ λέει *«Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης»* (Ἐκκλ. 1,2), δῆτε καὶ τὸν Ναπολέοντα ἐξόριστο στὴ νῆσο τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Στὶς **ἡδονὲς** τοῦ βίου, γλέντια, διασκεδάσεις; πηγαίνετε στὰ ἄσυλα ἀνιάτων, ὅπου οἱ καταχρήσεις μετέβαλαν νεανικὰ κορμιὰ σὲ ῥάκη. Μήπως, τέλος, στὴν **ἐπιστήμη**; μὰ ποιά ἦταν ἡ ἀγωνία τοῦ Σωκράτους· *«Ἓν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα»*.

Ποῦ, λοιπόν, εἶνε ἡ εὐτυχία; Μία εἶνε ἡ πηγή, ἡ βρύση μὲ τὸ καθαρὸ νερὸ ποὺ σβήνει τὴ δίψα· **ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ Χριστός μας**. Αὐτὸς εἶνε ἡ πηγή, ὁ ποταμός, ὁ ὠκεανὸς τῆς χάριτος. Ναί! ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ φωτίζει τὸ νοῦ, ἠλεκτρίζει τὴν καρδιά, γαλβανίζει τὴ θέλησι γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.

Καὶ σήμερα ὁ Χριστὸς κράζει· *«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω»*. Ἀκοῦτε τί λέει; κάθε λέξι εἶνε ζυγισμένη. *«Ἐάν τις διψᾷ»*. **Δὲν βιάζει κανένα**, εἶσαι ἐλεύθερος, ἂν θέλῃς!... **Οὔτε κλείνει τὴν πόρτα σὲ κανένα**· εἶνε ἀνοιχτὴ σὲ φτωχὸ ἢ πλούσιο, μικρὸ ἢ μεγάλο. *«Ποταμοί»*, λέει, *ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος»* (Ἰω. 7,37· βλ. & Παρ. 18,4). Καὶ ἀπόδειξις οἱ **ἀπόστολοι**. Τί ἦταν πρίν; Ξηρὰ ρυάκια. Πίστεψαν στὸ Χριστό, ἔλαβαν Πνεῦμα τὸ ἅγιο, καὶ ἔγιναν ποταμοί, ποὺ μέχρι σήμερα ἀρδεύουν τὴν οἰκουμένη.

* * *

Προτοῦ νὰ τελειώσω σᾶς ὑπενθυμίζω ἕνα ἐπεισόδιο τῆς παλαιᾶς διαθήκης σχετικὸ μὲ τὴ σημερινὴ ἑορτή. Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι βρέθηκαν στὴν ἔρημο, δίψασαν. Δὲν ὑπῆρχε σταλαγματιὰ νερό· δύο ἑκατομμύρια ψυχὲς κινδύνευαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ δίψα. Καὶ τότε ὁ Θεὸς ἔκανε τὸ θαῦμα. Ὁ Μωυσῆς χτύπησε μὲ τὸ ῥαβδί του ἕνα βράχο καὶ –ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἐμεῖς πιστεύουμε– **ὁ βράχος ἔβγαλε νερὸ** ποτάμι! Καὶ ἤπιαν ὅλοι (βλ. Ἔξ. 17,1-7).

Ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, ἔχουμε ἕναν ἄλλο βράχο ἀνώτερο. Πλησιάστε, γονατίστε, προσκυνῆστε· εἶνε ὁ **Γολγοθᾶς!** Ἐπάνω σ' αὐτὸν χτύπησε ὁ Χριστὸς μὲ τὸ σταυρό του τὴν σκληρὴ σὰν πέτρα καρδιά μας· καὶ ἀπὸ 'κεῖ βγῆκαν μάρτυρες, ὁμολογηταί, ὅσιοι, πατέρες καὶ διδάσκαλοι. Καὶ ἔκτοτε ὁ βράχος αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ. Οἱ πέντε πληγὲς τοῦ Ἐσταυρωμένου (χειρῶν, ποδῶν καὶ πλευρᾶς) ἔγιναν *«πηγαὶ τοῦ σωτηρίου»*, ἀπ' ὅπου ἐξέρχεται ποταμός. **Πλησιάστε καὶ ἀντλῆστε** *«μετ' εὐφροσύνης»* (Ἡσ. 12,3)!

Ἂν ὑπάρχῃ κανεὶς ποὺ ἀμφιβάλλει, **ἰδοὺ τὸ πείραμα**. Ἀνοῖξτε τὴν ἁγία Γραφή, μελετῆστε στίχο πρὸς στίχο· κι ὅταν τελειώσετε, θὰ πῆτε καὶ ἐσεῖς· *«Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος»* (Ἰω. 7,46).

Διὰ τοῦ φωτισμοῦ του **τὸ πανάγιο Πνεῦμα** ἂς **ὁδηγήσῃ ὅλους μας** στὴν ὁδὸ τοῦ καθήκοντος, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως πρὸς δόξαν τοῦ εὐλογημένου μας ἔθνους μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος (παλαιό) Φλωρίνης τὴν Κυριακὴ 14-6-1970, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 28-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2560	Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων (Α΄ Ματθαίου) 11 Ἰουνίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Εἴμαστε νᾶνοι μπροστὰ σὲ γίγαντες

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανήγυρις σὲ ὅλη τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία μας. Σήμερα, πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστή, εἶνε ἡ **ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων**.

* * *

● **Ποιοί εἶνε** οἱ ἅγιοι, ποὺ ἑορτάζει τώρα ἡ Ἐκκλησία μας; Εἶνε γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι.

Γνωστοὶ εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἔχουμε τὰ ὀνόματά τους καὶ τοὺς τιμοῦμε σὲ ὡρισμένη ἡμερομηνία τοῦ ἔτους. Τὸ Μάιο π.χ. στὶς 21 τοῦ μηνὸς ἑορτάζουμε τοὺς ἁγίους Κωνσταντῖνο καὶ Ἑλένη. Τὸν Ἰούνιο ἑορτάζουμε τοὺς ἁγίους ἀποστόλους, τοὺς κορυφαίους Πέτρο καὶ Παύλου στὶς 29 τοῦ μηνὸς καὶ τοὺς Δώδεκα στὶς 30. Τὸν Ἰούλιο ἑορτάζουμε τὴν ἁγία Παρασκευὴ στὶς 26 καὶ τὸν ἅγιο Παντελεήμονα στὶς 27 τοῦ μηνός. Αὐτοὶ εἶνε γνωστοί.

Ἀλλ᾽ ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ οἱ **ἄγνωστοι** ἅγιοι. Γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἰδέα τί θὰ πῇ ἄγνωστος ἅγιος, σᾶς ὑπενθυμίζω τί συμβαίνει στοὺς πολέμους. Ὅταν γίνεται πόλεμος πέφτουν νεκροί. Τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων ποὺ εἶνε γνωστὰ χαράζονται μὲ χρυσᾶ γράμματα σὲ μαρμάρινες πλάκες καὶ μένουν στὰ μνημεῖα τῶν πεσόντων κάθε τόπου. Ἀλλὰ στὸν πόλεμο δὲν εἶνε ὅλοι οἱ πεσόντες γνωστοί· ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ ἔπεσαν εἴτε σὲ πεδία μάχης, εἴτε σὲ χαράδρες, γκρεμοὺς ἢ ἄλλα δυσπρόσιτα σημεῖα, ἄλλοι ποὺ ἐξαφανίστηκαν μέσα στὴ φωτιὰ τῆς μάχης. Κάτι παρόμοιο λοιπὸν ἔχουμε καὶ στὴν Ἐκκλησία. Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ἁγίων ὑπάρχουν καὶ ἄγνωστοι. Καὶ ὅπως ἡ πατρίδα ἔχει μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε τὴ σημερινὴ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων πρὸς τιμὴν καὶ τῶν ἀγνώστων ἡρώων τῆς πίστεώς μας.

Οἱ ἄγνωστοι ἅγιοι δὲν εἶνε λίγοι· **εἶνε περισσότεροι ἀπὸ τοὺς γνωστούς**. Εἶνε ἄντρες καὶ γυναῖκες, γέροι καὶ νέοι, μικρὰ παιδιὰ καὶ νήπια στὴν ἀγκαλιὰ τῶν μανάδων· εἶνε Ἕλληνες (Μικρασιᾶτες, Πόντιοι, Ῥουμελιῶτες, Μοραΐτες, Ἠπειρῶτες, Μακεδόνες, Θρᾳκιῶτες, νησιῶτες, Κρητικοί, Κύπριοι), ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ξένοι (Τοῦρκοι, Βούλγαροι, Σέρβοι, Ἀλβανοί, Ῥουμᾶνοι, Ῥῶσοι, Εὐρωπαῖοι, Ἀμερικανοί, Ἀφρικανοί, Ἀσιᾶτες…· ἀπ᾽ ὅλο τὸν κόσμο. Ἴσως καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ μιλᾶμε κάποιος σὲ ἕνα ἀπίθανο σημεῖο τῆς γῆς προστίθεται στοὺς ἁγίους καὶ ἐμεῖς δὲν θὰ μάθουμε ποτὲ τὸ ὄνομά του. Τὰ ὀνόματα ὅλων τὰ γνωρίζει ἀκριβῶς μόνο ὁ Θεός.

Ὅλοι αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἄγνωστοι **ἑνώνονται** τώρα μὲ τοὺς γνωστοὺς καὶ συνεορτάζουν μαζί τους στὴ σημερινὴ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων, ποὺ θεσπίστηκε πρὸς τιμὴν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἁγίων, **γνωστῶν καὶ ἀγνώστων**.

● **Πῶς ἔγιναν ἅγιοι** ὅλοι αὐτοί; Διότι δὲν ἦταν ἅγιοι ἐξ ἀρχῆς. Κανένας δὲν γεννιέται ἅγιος. Ἁμαρτωλοὶ γεννηθήκαμε ὅλοι. **Τί ἔκαναν** αὐτοὶ καὶ ἁγίασαν**;** Ἔκαναν ὅ,τι λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 10,32-33,37-38· 19,27-30). Δηλαδή;

• **Ἀγάπησαν** τὸ Χριστὸ πάνω ἀπ᾽ ὅλα καὶ ἀπ᾽ ὅλους καὶ τὸν ἀκολούθησαν (βλ. ἔ.ἀ. 10,37-38).

• **Ἀγωνίστηκαν** καὶ νίκησαν τοὺς τρεῖς μεγάλους ἐχθρούς· τὸν παλαιὸ **ἑαυτό** μας, τὸν κακὸ **κόσμο** τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὸν πονηρὸ **διάβολο**.

• **Ὡμολόγησαν** πίστι στὸ Χριστό (βλ. ἔ.ἀ. 10,32-33).

• **Θυσίασαν** τὰ πάντα καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη γιὰ τὴν ἀγάπη του (βλ. ἔ.ἀ. 19,27).

Ἔζησαν σὲ συνθῆκες ποὺ ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ κατεδιώκετο, ἀπαγορευόταν νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους καὶ νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία. Καὶ μόνο τὸ ὄνομα *Χριστιανὸς* ἔφτανε γιὰ νὰ τοὺς ἐνοχοποιήσῃ. Τώρα δὲν στοιχίζει τίποτα, εὔκολα ὅλοι λέμε, Εἶμαι Χριστιανός. Τότε ὅποιος τό ᾽λεγε τὸν ἔπιαναν καὶ τὸν ὑπέβαλλαν σὲ μαρτύρια, ποὺ φρίττει κανεὶς κι ἀνατριχιάζει ὅταν τὰ διαβάζῃ. Μία εἰκόνα τους μᾶς δίνει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος (βλ. Ἑβρ. 11,33 – 12,2). Τί μαρτύρια φοβερά! Ἐμεῖς ἕνα δόντι βγάζουμε καὶ πονᾶμε· γιὰ σκεφθῆτε τί ἔκαναν στοὺς μάρτυρες τῶν διωγμῶν! Τοὺς ξερρίζωναν τὰ δόν-

τια, τοὺς ἔκοβαν τ᾽ αὐτιὰ ἢ τὶς μύτες, τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια, τοὺς σούβλιζαν, τοὺς ἔγδερναν ζωντανούς, τοὺς ἔρριχναν ἀπὸ γκρεμοὺς στὸ χάος, τοὺς βύθιζαν μὲ πέτρα στὸ λαιμὸ στὰ νερὰ ὅπως στὸ Βόσπορο ἢ στὴ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων ὁ Ἀλῆ πασᾶς· ἄλλους τοὺς ἔρριχναν σὲ φωτιές, σὲ καμίνια ἢ παγωμένες λίμνες, καὶ ἄλλους σὲ πεινασμένα θηρία, ἢ τοὺς ἄλειφαν μὲ πίσσα καὶ τοὺς ἔκαιγαν ζωντανούς. Μερικὲς φορὲς οἱ διῶκτες, γιὰ νὰ τοὺς κάμψουν, ἔβαζαν τοὺς γονεῖς ἢ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά τους νὰ τοὺς ἐκλιπαροῦν· Ἀμὰν λυπήσου κ᾽ ἐμᾶς, μὴν ἐπιμένεις, φτάνει ὧς ἐδῶ!… Κ᾽ ἐκεῖνοι τί ἀπαντοῦσαν· Σᾶς ἀγαπῶ, κ᾽ ἐσένα καὶ τὰ παιδιά μας, ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ σᾶς ἀγαπῶ τὸ Χριστό. Τί ὕψος! Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τὰ ὑπέφεραν ὅλα αὐτὰ οἱ ἅγιοι Πάντες, γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν πίστι τους.

* * *

Αὐτοὶ ἦταν, ἀγαπητοί μου, οἱ ἅγιοι ποὺ ἑορτάζουν σήμερα. Ἂν τώρα ἐμεῖς συγκριθοῦμε μαζί τους καὶ ζυγιστοῦμε μὲ τὰ ζύγια αὐτά, ὅλοι μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, **εἴμαστε νᾶνοι ἀπέναντι σὲ γίγαντες καὶ τιτᾶνες.** Αὐτοὶ ἔδωσαν καὶ τὴ ζωή τους· ἐμεῖς τί θυσιάζουμε γιὰ τὴν πίστι καὶ τὴν ἀγάπη στὸ Χριστό; Αὐτοὶ εἶνε λιοντάρια, ἐμεῖς λαγοί.

Τὸν βλέπεις τὸν ἄλλο, περνάει ἔξω ἀπὸ ἐκκλησία ἢ μπαίνει σὲ αὐτοκίνητο, τραῖνο, ἀεροπλάνο, ἢ κάθεται στὸ τραπέζι μὲ ἄλλους, καὶ δὲν κάνει τὸ σταυρό του· ντρέπεται. Ἀκοῦς τὸ στόμα του ἀπ᾽ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ σὰν πολυβόλο νὰ μιλάῃ γιὰ ὅλα τὰ θέματα· γιὰ γυναῖκες, γιὰ ἔρωτες, γιὰ πολιτική, γιὰ λεφτά, γιὰ ἀθλητικά, γιὰ τὰ πάντα, ἀλλὰ ἕνα λόγο γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν λέει. Ἤ, ἂν ἀκουστῇ ἡ λέξι Χριστός, θ᾽ ἀκουστῇ δυστυχῶς ὡς βλαστήμια. **Ὁμολογία** πίστεως λοιπὸν δὲν ὑπάρχει. **Ἀγάπη** στὸ Χριστὸ δὲν ὑπάρχει. Οἱ ἄνθρωποι ἄλλα ἀγαποῦν. Σ᾽ ἕνα νησὶ τῶν Κυκλάδων κάποιος εἶχε ἕνα ἀγοράκι ποὺ τὸ λέγανε Δημήτρη, ἀλλ᾽ ὅταν πῆγε ἕνας ἱεροκήρυκας ἐκεῖ καὶ κήρυξε ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου καὶ εἶπε, ὅτι Παραπάνω ἀπὸ τὸ παιδί μας καὶ τὴ γυναῖκα μας πρέπει ν᾽ ἀγαποῦμε τὸ Χριστό, αὐτὸς χλεύασε· Ἄκου ἐκεῖ, λέει, ν᾽ ἀγαποῦμε τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὸ παιδί μας! ὅσο ἔχω ἐγὼ τὸ νυχάκι τοῦ Δημήτρη, δὲν ἔχω τὸ Χριστό… Φρικτὸς λόγος. Καὶ αὐτὸς μὲν τὸ εἶπε μὲ τὸ στόμα, πολλοὶ ἄλλοι ὅμως τὸ λένε μὲ τὴν καρδιά.

Ν᾽ ἀγαπᾷς, ὅλο ἀγάπη νὰ εἶσαι. Ν᾽ ἀγαπᾷς τὰ δέντρα, τοῦ λουλούδια, τὰ ζῷα, τὰ πουλιά· ν᾽ ἀγαπᾷς τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα, τ᾽ ἀδέρφια καὶ τοὺς φίλους, τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά σου· ἀλλὰ **στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος, νὰ εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός**. Τό ᾽χῃς αὐτό; Εἶσαι Χριστιανός. Δὲν τό ᾽χῃς; Δὲν εἶσαι.

Ὁ Χριστὸς θέλει, ἂν βρεθοῦμε **σὲ σύγκρουσι καθηκόντων,** νὰ προτιμοῦμε τὸ ἀνώτερο.

Παράδειγμα. Ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ γυναίκα νέα καὶ ἔκλαιγε·

–Ὁ ἄντρας μου μὲ διώχνει. Ἔχω δυὸ παιδιά, εἶμαι ἔγκυος στὸ τρίτο καὶ μοῦ λέει· «Θὰ πᾷς στὸ γιατρὸ νὰ τὸ ῥίξῃς. Ἐὰν δὲν κάνῃς **ἔκτρωσι**, νὰ φύγῃς ἀπ᾽ τὸ σπίτι. Τί νὰ κάνω, πάτερ; Μπρὸς γκρεμὸς-πίσω ῥεῦμα. Ἐὰν δὲν τὸ κάνω, μὲ διώχνει· ἐὰν τὸ κάνω, σκέπτομαι τὸ ἁμάρτημα (καὶ δὲν ὑπάρχει, ὄντως, χειρότερο ἀπ᾽ αὐτό).

–Ἄκουσε, τῆς λέω· ἂν πιστεύῃς στὸ Θεό, νὰ μὴν κάνῃς ἔκτρωσι.

–Μὰ θὰ μὲ διώξῃ ὁ ἄντρας μου.

–Χωρὶς ἄντρα ζῇς, χωρὶς Θεὸ δὲν ζῇς.

Μὲ ἄκουσε ἡ γυναίκα. Κάλεσα καὶ τὸν σύζυγο. Ἦταν ἄθεος, δὲν ἤθελε ν᾽ ἀκούσῃ.

* * *

Τέτοια εἶνε ἡ κατάστασι, σατανική. Σ᾽ αὐτὰ τὰ χρόνια ζοῦμε**. Ψεύτικος χριστιανισμὸς ἐπικρατεῖ**. Καὶ βλέπεις μαζεύτηκαν στὸ Βερολῖνο προχθὲς πεντακόσες χιλιάδες Τοῦρκοι, γιὰ ἕνα δικό τους ζήτημα, καὶ φώναζαν στοὺς δρόμους μὲ ταμπέλλες ποὺ ἔγραφαν· Πεθαίνουμε γιὰ τὸν Ἀλλάχ! Ποιός τὸ λέει ἐδῶ αὐτὸ γιὰ τὸ Χριστό; Κανείς. Ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησιά, ἀνάβουμε τὰ κεριά μας, προσκυνοῦμε τὶς εἰκόνες, κάνουμε τὸν ψευτοχριστιανό, ἀλλὰ μέσα μας δὲν ἔχουμε τὴ φωτιὰ αὐτή, τὴν ἅγια φωτιά, τὸν ἱερὸ ἐνθουσιασμό, τὴν ἀπόφασι, τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως, τὴν αὐταπάρνησι, αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε σήμερα νὰ ζητῇ ὁ Χριστός.

Σὲ τέτοια χρόνια ζοῦμε. Ὁ σατανᾶς μισεῖ τὴν πίστι μας. Ἂν εἶχε δικαίωμα ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, θὰ ἔσφαζε ὅλους τοὺς παπᾶδες καὶ ὅλους τοὺς δεσποτάδες καὶ θὰ γκρέμιζε ὅλες τὶς ἐκκλησιές. Τρίζει τὰ δόντια, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ δὲν κάνει σήμερα, γιατὶ ἔχουμε ἀκόμη κάποια ἐλευθερία, θὰ γίνῃ αὔριο. Σφαγὴ μεγάλη θὰ γίνῃ. **Ποιός θὰ ὁμολογήσῃ Χριστόν; Μέσ᾽ στοὺς χίλιους ἕνας!** Προφητεύω. Ὅποιος ὁμολογήσῃ τὸ Χριστό, θὰ ἔχῃ μαρτύριο, θὰ ὑποστῇ μαρτύριο, ἀλλὰ αὐτὸς θὰ εἶνε μακάριος καὶ ἄξιος ἀμοιβῆς. Ὅσο ἀξίζει ἕνα διαμάντι δὲν ἀξίζει ἕνα βουνὸ ὁλόκληρο, ἔτσι καὶ ὅσο ἀξίζει ἕνας πραγματικὸς Χριστιανός, μιμητὴς τῶν ἁγίων, δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλος.

Εἴθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων Πάντων νὰ εἶνε μαζί σας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Πάντων Δροσεροῦ - Ἐορδαίας τὴν 1-6-1980 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 30-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΒ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1891	Κυριακὴ Β΄ Ματθαίου (Ματθ. 4,18-23) 18 Ἰουνίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Κριτήρια ἐκλογῆς τῶν ἀποστόλων

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ τοὺς **ἀποστόλους** του, ἐκείνους ποὺ μετὰ τὴ σταύρωσι καὶ τὴν ἀνάληψί του θὰ συνέχιζαν τὸ ἔργο του.

Τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ δὲν ἦταν κάτι εὔκολο. Ἦταν **τὸ δυσκολώτερο** στὸν κόσμο. Γιατὶ τί ἐκαλοῦντο νὰ κάνουν οἱ ἀπόστολοι· νὰ πάρουν ἕνα βράχο, νὰ τὸν σπάσουν, νὰ τὸν λειώσουν, νὰ τὸν κάνουν καστανόχωμα, κ' ἐκεῖ νὰ σπείρουν σπόρο γιὰ νὰ φυτρώσῃ ἕνα ὡραῖο λουλούδι. Τὸ ἔργο τους ἦταν· νὰ πάρουν τὸ λύκο καὶ νὰ τὸν κάνουν ἀρνί, νὰ πάρουν τὸ γεράκι ἢ τὸν κόρακα καὶ νὰ τὸν κάνουν περιστέρι· νὰ πάρουν δηλαδὴ ἕνα φιλάργυρο καὶ νὰ τὸν κάνουν ἐλεήμονα, νὰ πάρουν ἕναν ἀκρατῆ καὶ νὰ τὸν κάνουν ἐγκρατῆ, νὰ πάρουν μία πόρνη καὶ νὰ τὴν κάνουν ἄγγελο, νὰ πάρουν ἕναν ἐριστικὸ καὶ φιλέκδικο καὶ νὰ τὸν κάνουν πρᾶο καὶ συγχωρητικό.

Ὑπάρχει ἔργο πιὸ δύσκολο ἀπ' αὐτό; Σ' αὐτὸ λοιπὸν καλοῦσε **συνεργάτες** ὁ Χριστός, καὶ ἔπρεπε νὰ βρῇ τοὺς καλύτερους. Καὶ ποιούς βρῆκε; Πῆρε σοφούς, μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς γῆς; Ὄχι. Διάλεξε ταπεινοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν τοὺς ἔδινε κανεὶς σημασία. Βλέπουμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο, ὅτι **διάλεξε τέσσερις ψαρᾶδες**· τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο. Αὐτοί, ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀπόστολοι, δὲν εἶχαν κανένα κοινωνικὸ μεγαλεῖο, πλούτη, μέγαρα, κτήματα, σπουδές.

Γιατί ἆραγε δὲν διάλεξε σοφούς, στρατηγούς, μεγάλους καὶ τρανούς, ἀλλὰ διάλεξε τὰ πλέον περιφρονημένα στοιχεῖα; Διότι σ' αὐτοὺς βρῆκε κάτι ποὺ ἄξιζε περισσότερο. Κάτω ἀπὸ τὴ φτωχική τους ἐμφάνισι **ἔκρυβαν ἕνα μεγαλεῖο ψυχικό**, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ ἀλλοῦ. Αὐτὸ ζητάει ὁ Χριστός.

Δηλαδή, τί μεγαλεῖο εἶχαν αὐτοὶ οἱ ψαρᾶδες;

* * *

● Ἂς σκεφθοῦμε πρῶτα - πρῶτα, **ποῦ τοὺς βρῆκε** ὁ Χριστός; Ὅταν τοὺς κάλεσε καὶ εἶπε «Ἐλᾶτε κοντά μου, γιὰ νὰ σᾶς κάνω ἁλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. 4,20), ποῦ ἦταν; ἔχει σημασία αὐτό. Μήπως τοὺς βρῆκε νὰ κάθωνται τεμπέληδες στὸ σπίτι ἢ κάπου ἀλλοῦ καὶ νὰ κουτσομπολεύουν τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο; μήπως τοὺς βρῆκε σὲ καμμιὰ ταβέρνα νὰ κουτσοπίνουνε; μήπως τοὺς βρῆκε σὲ κανένα χαρτοπαίγνιο ἢ νὰ παίζουν τὰ ζάρια; μήπως τοὺς βρῆκε σὲ κανένα στάδιο νὰ παρακολουθοῦν βάρβαρα ἀγωνίσματα; μήπως τοὺς βρῆκε στὸ χρηματιστήριο ἢ ἐκεῖ ποὺ μαζεύονται οἱ ἔμποροι καὶ κυνηγοῦν τὸ κέρδος; Ὄχι. Τοὺς βρῆκε **πάνω στὴ δουλειά**. Καὶ τί δουλειά· σκληρή. Ὅσοι εἶνε ἀπὸ νησιὰ ἢ παραθαλάσσια μέρη ξέρουν τί κόπο ἔχει ὁ ψαρᾶς. Τοὺς βρῆκε τὴν ὥρα ποὺ ἔρριχναν τὰ δίχτυα, ποὺ τὰ μάζευαν καὶ τὰ τακτοποιοῦσαν, γιὰ νὰ βγῇ τὸ μεροκάματο.

Τί μᾶς λέει αὐτό; ὅτι ὁ Χριστὸς **ἐκτιμᾷ τὴν ἐργασία καὶ τοὺς ἐργατικοὺς ἀνθρώπους**. Εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ὥρισε στὸν πρῶτο ἄνθρωπο μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν παράδεισο νὰ ἐργάζεται (βλ. Γέν. 3,15,23)· εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ τοῦ εἶπε, νὰ ἐργάζεται ἕξι ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα (βλ. Ἐξ. 20,9-11. Δευτ. 5,12-14)· εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ὥρισε τὴν ἐργασία ὡς θεσμὸ στὴ ζωή. Διότι, ἀγαπητοί μου, **ἡ ἐργασία εἶνε προσευχή**. Ὅταν κάποιος ἐργάζεται τίμια καὶ εἰλικρινά, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του, τὴν ὥρα ἐκείνη εἶνε σὰν τὸν καλόγερο· ὅπως ὁ καλόγερος κάνει μετάνοιες καὶ κομποσχοίνι, ἔτσι καὶ ὁ ἐργαζόμενος κοπιάζει καὶ ἁγιάζει τὸν ἑαυτό του ἐπάνω στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου. Τὸ ἐργάζεσθαι εἶνε προσεύχεσθαι· γι' αὐτὸ ἡ ἐργασία εἶνε εὐλογημένη ἀπὸ τὸ Θεό. Ἄλλωστε νερὸ ποὺ δὲν τρέχει σαπίζει, καὶ ἀλέτρι ποὺ δὲν σκάβει τὴ γῆ σκουριάζει· καὶ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐργασία σαπίζει πνευματικὰ καὶ σκουριάζει σωματικά.

● Οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦταν μόνο ἐργατικοί· τὸ εὐαγγέλιο λέει ὅτι εἶχαν καὶ κάτι ἄλλο· **εἶχαν φιλαδελφία, ἀδελφοσύνη**. Δὲν ἦταν ὁ Πέτρος μόνος του, εἶχε κοντά του καὶ τὸν ἀδελφό του τὸν Ἀνδρέα· καὶ δὲν ἦταν ὁ Ἰωάννης μόνος του,

εἶχε μαζί του καὶ τὸν ἀδελφό του τὸν Ἰάκωβο. Ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα, ταιριασμένα. Καὶ ἔτσι τοὺς βρῆκε καὶ τοὺς διάλεξε ὁ Χριστός.

Μεγάλο πρᾶμα στὴ ζωὴ νὰ ὑπάρχουν ἀδέρφια ἀγαπημένα. Διότι, ὅπως λέει ἕνα ῥητό, *«ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρά»* (Παρ. 18,19)· εἶνε **σὰν κάστρο ἄπαρτο**.

Πρέπει νὰ ἀγαπιοῦνται τὰ ἀδέρφια. Γιατὶ ἀπὸ μιὰ μάνα κι ἀπὸ ἕνα πατέρα γεννήθηκαν, μέσ' στὸ ἴδιο σπίτι ἀνατράφηκαν, τὴν ἴδια γλῶσσα μιλᾶνε, τὶς ἴδιες συνήθειες ἔχουν.

Κι ὅμως σήμερα **ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη σπανίζει**· σπάνιο πρᾶγμα νὰ δῇς ἀδέρφια νὰ ἀγαπιῶνται. Τί τοὺς χωρίζει; Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τ' ἀδέρφια ἦταν ἀγαπημένα ὣς τὸ θάνατο. Τώρα εἶνε ἐποχὴ σατανική, τῶν τριάκοντα ἀργυρίων, καὶ τοὺς χωρίζει **τὸ συμφέρον**. Γιὰ ἕνα οἰκόπεδο, λίγες πῆχες χῶμα, μπορεῖ νὰ φτάσουν μέχρι Ἄρειο Πάγο. Καὶ ὅπως λέει ὁ κόσμος, –Ποιός σοῦ 'βγαλε τὸ μάτι κ' εἶνε βγαλμένο τόσο βαθειά; –Ὁ ἀδερφός μου. Εἶνε μιὰ ἐποχὴ Κάιν· ὅπως ὁ Κάιν μισοῦσε τὸν Ἄβελ τὸν ἀδελφό του, ἔτσι σήμερα παιδιὰ ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἴδια κοιλιὰ μισοῦνται σὰν νά 'νε ἐχθροί. Φτάνει κανεὶς σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ λέει, Προτιμότερο νὰ μὴν εἶχα ἀδέρφια, νά 'μουν ὁλομόναχος στὸν κόσμο.

● Νά λοιπὸν γιατί ὁ Χριστὸς διάλεξε αὐτοὺς τοὺς ψαρᾶδες γιὰ μαθητάς του· ἦταν φτωχαδάκια ἐργατικά, εἶχαν ἀγάπη μεταξύ τους· ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο. Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο· ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος **εἶχαν μαζί τους** στὸ ψαροκάικο – ποιόν; **τὸν πατέρα τους τὸν Ζεβεδαῖο**. Ὁ Ζεβεδαῖος βέβαια ἦταν πιὰ γέρος, δὲν μποροῦσε νὰ δουλεύῃ ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ χαίρονταν νὰ εἶνε μαζί τους, νὰ ἔχουν τὴ συντροφιά, τὴ συμβουλή, τὴν εὐχή του.

Μιὰ παροιμία λέει· Πάρε, παιδί μου, τὴν εὐχὴ τῶν γονιῶν σου, καὶ τότε χῶμα θὰ πιάνῃς - μάλαμα θὰ γίνεται. Κ' εἶνε ψέμα; Ἄντε νὰ ρωτήσῃς στὸ Μοριά, στὴ Μακεδονία, στὴν Ἤπειρο· θὰ δῇς φτωχαδάκια, ποὺ ἔφυγαν ξυπόλητα ἀπ' τὸ χωριό τους, ταξίδεψαν μακριά, Αὐστραλία Ἀμερική, μὲ μόνο ἐφόδιο μαζί τους τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν εὐχὴ τῆς μάνας, ποὺ γονάτιζε στὰ εἰκονίσματα· καὶ μὲ τὴν εὐλογία αὐτὴ χῶμα ἔπιαναν στὸν ξένο τόπο καὶ μάλαμα γινόταν. Ἔτσι καὶ οἱ ἀπόστολοι. Καὶ μᾶς διδάσκουν, **νὰ εἴμαστε φιλόστοργοι στοὺς γονεῖς**.

Μὰ τώρα τί συμβαίνει; Ἄ, ὁ πατέρας, ὅσο ἦταν γερὸς καὶ δούλευε κ' ἔφερνε τὰ ψώνια στὸ σπίτι, ἦταν καλός· ὅταν ὅμως γεράσῃ ὁ πατέρας, γεράσῃ ἡ μάνα, ὅταν πέσουν στὸ κρεβάτι, τότε ἀρχίζει **γογγυσμός**. Κανείς δὲν τοὺς θέλει. Τὰ σπίτια, τὰ χωράφια, τὰ χρήματά τους τὰ θέλουν, μὰ τοὺς ἴδιους ὄχι. Ἡ γενεά μας δὲν ἔχει σπλάχνα· ἔχει σκληρὴ καρδιά, ψυχρότητα, ἀποτομία. Δὲν πᾶτε σ' ἕνα γηροκομεῖο νὰ ρωτήσετε τοὺς γέρους καὶ τὶς γριές; Νομίζετε, πὼς δὲν ἔχουν παιδιά; Οἱ περισσότεροι ἔχουν, μὰ τὰ παιδιὰ δὲν τοὺς θέλουν καὶ τοὺς πετᾶνε στὰ ἄσυλα, νὰ πεθάνουν ἐκεῖ χωρὶς τὸ χάδι τοῦ παιδιοῦ τους. Γίναμε χειρότεροι κι ἀπὸ τὰ ζῷα, χειρότεροι ἀπὸ τὰ ἄγρια πουλιά.

Ὑπάρχει ἕνα πουλί, ποὺ τὸ λένε **πελαργό**. Ὁ πελαργὸς ἀγαπάει τὰ πουλιά του, πετάει καὶ τοὺς φέρνει τροφή, τὰ προστατεύει, καὶ μέσ' στὴ φωτιὰ ἀκόμη πέφτει γιὰ νὰ τὰ σώσῃ. Μὰ καὶ τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὸν πατέρα τους. Ὅταν ὁ πελαργὸς γεράσῃ καὶ μαδήσουν τὰ φτερά του, τὰ παιδιά του δὲν τὸν ἀφήνουν, ἀλλὰ μαζεύονται κοντά του καὶ μὲ τὰ φτερά του τὸν σκεπάζουν καὶ τὸν θερμαίνουν.

Νά γιατί ὁ Χριστὸς διάλεξε αὐτούς.

* * *

Τὸ συμπέρασμα εἶνε· **μὴ ζυγίζετε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ ζυγαριὰ τοῦ κόσμου**. Σήμερα ἐκτιμοῦν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του, τὴν κοινωνική του θέσι, τὴ δύναμι ποὺ διαθέτει, ὄχι ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀρετή του. Μπροστὰ στὸ Θεὸ ὅμως ἕνας ὑπάλληλος, ἑκουσίως φτωχὸς γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ἔχει περισσότερη **ἀξία** ἀπὸ ἕναν Ὠνάση· ἕνας χωριάτης ποὺ σκάβει τὴ γῆ ξυπόλητος ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ἕναν ἑκατομμυριοῦχο· ἕνας ἐργάτης ποὺ στραγγίζει στὸν ἱδρῶτα ἔχει ἀξία μεγαλύτερη ἀπὸ ἕναν ἐφοπλιστή· μιὰ ταπεινὴ ὑπηρέτρια ἔχει πιὸ μεγάλη ἀξία ἀπὸ μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας.

Ὁ Χριστὸς ἀντέτρεψε τὴν κοσμικὴ κλίμακα· γι' αὐτὸν οἱ ψαρᾶδες ἦταν ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους· ἦταν διαμάντια παραπεταμένα ἀπὸ τὸν κόσμο. Καὶ οἱ ψαρᾶδες αὐτοὶ εἶνε σήμερα πασίγνωστοι. Κανένας βασιλιᾶς τοῦ κόσμου δὲν ἔχει τόσα παλάτια ὅσους ναοὺς ἔχουν ὁ ἅγιος Ἀνδρέας, ὁ ἅγιος Πέτρος, ὁ ἅγιος Παῦλος. Ναί, ἔτσι **τοὺς τιμᾷ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ**. Μὴ ξυπάζεσαι λοιπὸν ἀπὸ τὰ ὑλικὰ πράγματα. Χίλιες φορὲς φτωχὸς μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ παρὰ πλούσιος χωρὶς τὸ Χριστό.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο διδάσκει, ὅτι **κοντὰ στὸ Χριστὸ ἀποκτοῦμε ἀξία, μεγαλειότητα.** Διότι, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος, *«δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν»* (Ρωμ. 2,10), δηλαδὴ στοὺς ψαρᾶδες τῆς Γαλιλαίας, στοὺς ἁγίους καὶ μάρτυρας, σ' αὐτοὺς ποὺ ἀγάπησαν καὶ θυσιάστηκαν γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ μακάρι τῆς δόξης καὶ τιμῆς αὐτῆς ν' ἀξιωθοῦμε ὅλοι διὰ πρεσβειῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Αἰμιλιανοῦ Λόφου Σκουζὲ - Ἀθηνῶν τὴν 12-6-1966. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 16-5-2015.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1085	Κυριακὴ Γ΄ (Γ΄Ματθ.) (Ρωμ. 5,1-10) 25 Ἰουνίου 2023	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

«Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (Ρωμ. 5,8)

ΑΥΤΑ τὰ λόγια, ἀγαπητοί, δὲν εἶνε δικά μου· εἶνε λόγια θεόπνευστα τοῦ κορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, ποὺ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ἑορτάσουμε τὴν ἱερά του μνήμη. Τὰ προσέξαμε ἄραγε; Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὁμιλεῖ ἐδῶ ὁ ἀπόστολος· γι' αὐτὴν ὁμιλεῖ σήμερα καὶ τὸ εὐαγγέλιο· γι' αὐτὴν θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς λίγα λόγια.

* * *

«Συνίστησι», λέει, *«τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός»* (Ρωμ. 5,8). *«Συνίστησι»* θὰ πῇ «φανερώνει», «δείχνει» σ' ἐμᾶς τὴν ἀγάπη του.

Ἡ ἀγάπη, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ πιὸ βαθὺ καὶ πλατὺ αἴσθημα τοῦ ἀνθρώπου. Ποιός ἀπὸ μᾶς θέλει νὰ μὴν τὸν ἀγαποῦν; Ποιός δὲ' στενοχωριέται ὅταν δὲν τὸν ἀγαποῦν; Καὶ ποιός δὲν εὐχαριστιέται ὅταν βλέπῃ ὅτι δίπλα του ὑπάρχουν φίλοι ποὺ τὸν ἀγαποῦν; Ὁ ἄνθρωπος ζῇ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ πεθαίνει ἀπὸ ἔλλειψι ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶνε τὸ πιὸ ἀναγκαῖο στὴ ζωή του.

Ὑπάρχουν διαφόρων εἰδῶν ἀγάπες· διάλεξε καὶ πάρε. Ὑπάρχει ἡ **ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπο**· ἡ ἀγάπη τῶν φίλων, ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν, ἡ ἀγάπη τῶν συμμαθητῶν, ἡ ἀγάπη ἡ συζυγική (τῆς γυναίκας, τοῦ ἄντρα), ἡ ἀγάπη προπαντὸς τῆς μάνας - μιὰ ἀγάπη μάλαμα. Ἐκεῖ ὅμως σταματᾶμε. Σταματᾶμε, γιατὶ εἴμεθα ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Παραπάνω;

Ἀνεβῆτε σ' ἕνα ἄλλο σκαλοπάτι. Ἂν τὸ ἀνεβῆτε, ὑψώνεστε πρὸς τὰ οὐράνια. Ποιά εἶνε ἡ ἀγάπη ἐκείνη; Παραπάνω ἀπὸ τὶς ἀγάπες τῶν ἀνθρώπων εἶνε **ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸ τὸν ἄνθρωπο.** Ποιός τὴν αἰσθάνεται, ποιός τὴν ζητάει; Τὸ παιδὶ καταλαβαίνει τὴν ἀγάπη τῆς μάνας. Ἂν τὸ ρίξῃς μέσα σὲ χίλιες γυναῖκες, τὴ μάνα ζητάει· γιατὶ αὐτὴ μὲ τὸ βλέμμα της, μὲ τὰ χαϊδέματά της, μὲ ὅλο τὸν τρόπο της τὸ ἀσφαλίζει. Καταλαβαίνει τὸ παιδάκι καὶ προτιμᾷ τὴ μάνα του, ἔστω κι ἂν εἶνε φτωχιά. Ἂν πᾷς τὸ παιδάκι στὴ βασίλισσα, θὰ κλαίῃ· ἂν τὸ πᾷς στὴ φτωχιὰ τὴ μάνα του ἠρεμεῖ, χαίρεται, γελάει. Γιατὶ αὐτὴ τὸ ἀγαπάει. Ὅπως λοιπὸν ἡ μάνα ἀγαπάει τὸ παιδί, ἔτσι κι ἀκόμη περισσότερο **ὁ Θεὸς ἀγαπάει τὰ παιδιά του, τὸν κόσμο ὅλο.** Λέει ὁ προφήτης· Μπορεῖ ἡ μάνα ν' ἀρνηθῇ κάποτε τὸ παιδί της, ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμο (βλ. Ἡσ. 49,15).

Δείχνει τὴν ἀγάπη του ὁ Θεός. **Πῶς τὴ δείχνει;** Μὲ χίλιους τρόπους. Παράδειγμα αὐτὸ ποὺ λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (Ματθ. 6,22-33)· ὅτι ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ζήσῃ, ἔχει ἀνάγκες. Ἀφοῦ ἔχει σῶμα, χρειάζεται ἕνα ροῦχο, μιὰ στέγη, λίγη τροφή, τὸ ἀναγκαῖο ψωμὶ καὶ προπαντὸς τὸ νεράκι. Παραπάνω ἀπ' ὅλα ὅμως ἔχει ἀνάγκη τὸν ἀέρα. Πέντε λεπτὰ νὰ λείψῃ, δὲ' μένει κανένας, θὰ πᾶμε ὅλοι ἀπὸ ἀσφυξία. Οὔτε τὸ φεγγάρι οὔτε τὰ ἄλλα ἄστρα ἔχουν ἀέρα. Ἄντε λοιπόν, ἄνθρωπε, ἐκεῖ χρειάζεσαι μπουκάλες ὀξυγόνου. Ποιός ἔδωσε τὸν ἀέρα; Ποιό ἐργοστάσιο βγάζει τὸ ὀξυγόνο καὶ μᾶς ζωογονεῖ; Ἂν ἀγοράζαμε τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀναπνέουμε, ἔπρεπε νὰ δουλεύουμε μόνο γι' αὐτό. Στὴν ἐκκλησία, ποὺ ἐρχόμεθα κάθε Κυριακή, ὑποβάλλουμε στὸν Κύριο εἴκοσι περίπου αἰτήματα. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε· *«Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν»* (θ. Λειτ.). Κύριε, δῶσε μας ἀεράκι καλό, καθαρό, ὑγιεινό, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε. Γιατὶ ἂν μολυνθῇ ὁ ἀέρας μὲ μικρόβια, ὅλοι οἱ γιατροὶ νὰ μαζευτοῦνε, δὲ' θὰ ζήσῃ τίποτα στὴ γῆ.

Δείχνει λοιπὸν ὁ Θεὸς τὴν ἀγάπη του καὶ μὲ τὰ ποτάμια καὶ μὲ τὶς θάλασσες καὶ μὲ τοὺς καρποὺς καὶ μὲ τὸ ἀεράκι ποὺ πνέει. Δὲ' σᾶς εἶπα ὅμως ἀκόμη τίποτα, ἀδελφοί μου. Παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ. Εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο δεῖγμα τῆς

ἀγάπης του. Ποιό εἶν' αὐτό; Δὲ' μπορεῖ γλῶσσα ἀνθρώπου νὰ τὸ ἐκφράσῃ, δὲ' μπορεῖ θεολόγος νὰ τὸ περιγράψῃ. Ἂν σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως, φοβοῦμαι πὼς δὲ' θὰ συγκινηθῆτε. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ **μιὰ ἱστορία**.

Κάποτε ἕνας πῆρε μαχαίρι καὶ ἔσφαξε ἕνα συνάνθρωπό του. Καθὼς τοῦ 'βαλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό, τὸ αἷμα πετάχτηκε καὶ τοῦ πιτσύλισε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ πουκάμισο. Τὸ θῦμα ἔπεσε νεκρό, κι ὁ φονιᾶς ἄρχισε νὰ τρέχῃ, γιὰ νὰ μὴ τὸν συλλάβουν. Πίσω του ξεσηκώθηκε κόσμος. **Πιάστε τον, πιάστε τον!** φώναζαν. Αὐτὸς ἔτρεχε νὰ γλυτώσῃ. 'Επὶ τέλους βρῆκε ἕνα σπιτάκι, μιὰ καλύβα ἀνοιχτή, καὶ τρύπωσε μέσα. 'Ο νοικοκύρης, καλὸς ἄνθρωπος, τρόμαξε καὶ λέει· —Τί συμβαίνει; —Σῶσε με! 'Απὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ ζωή μου. Μὲ κυνηγοῦν, ἂν μὲ πιάσουν χάθηκα... —Πήγαινε γρήγορα στὴ βρύση καὶ πλύσου, τοῦ λέει ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος· βγάλε τὸ λερωμένο πουκάμισο, βάλε τὸ δικό μου ποὺ εἶνε καθαρό, καὶ μὴ φοβᾶσαι... Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφτασαν τρέχοντας οἱ ἀστυνομικοί. Μπαίνουν στὸ σπίτι καὶ ψάχνουν. —'Εδῶ εἶν' ὁ φονιᾶς;... Τότε τί ἔγινε· ὁ καλὸς νοικοκύρης φόρεσε αὐτὸς τὸ ματωμένο πουκάμισο καὶ τοὺς λέει· —'Εγὼ εἶμαι, ὁρίστε. 'Αμέσως τὸν ἁρπάζουν, τὸν πᾶνε στὸ δικαστήριο, τὸν δικάζουν ὡς φονιᾶ καὶ τὸν καταδικάζουν εἰς θάνατον. Ἔτσι ὁ ἄλλος σώθηκε.

Δὲ' μοῦ λέτε, τί θὰ αἰσθάνεται αὐτὸς ποὺ σώθηκε; Δὲ' θὰ αἰσθάνεται τὴ μεγάλη εὐεργεσία; Εἶνε δυνατόν, μπορεῖ ποτὲ **ἕνας ἀθῷος ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη ἑνὸς κακούργου;** Ὑπάρχει τέτοιο παράδειγμα στὸν κόσμο; Ὑπάρχει, ἀδελφοί μου! Ποιός εἶνε; Ἂν εἶστε Χριστιανοί, ἂν ἔχετε καρδιά, ρίξτε μιὰ μάτια ἐπάνω **στὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ!**... Παραβολὴ ἦταν αὐτό. Ποιός εἶνε ὁ κακοῦργος μὲ τὸ λερωμένο πρόσωπο καὶ πουκάμισο; Εἶμαι ἐγὼ κ' ἐσύ! —Μὰ δὲ' σκοτώσαμε, θὰ πῆς. Δὲ' σκοτώνει ὁ ἄνθρωπος μόνο μὲ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ κουμπούρια καὶ τοὺς δυναμίτες. Κάθε μέρα ποὺ ζοῦμε τί κάνουμε; Λερώνουμε τὸν ἑαυτό μας. Ἔχουμε τὰ χέρια λερωμένα ἀπὸ κλοπές, ἀδικίες, ψευδορκίες...· τὰ πόδια ἀκάθαρτα, γιατὶ ἀντὶ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιά, τραβᾶμε στὰ κέντρα διαφθορᾶς· τὴ γλῶσσα μολυσμένη ἀπὸ τὰ παλιόλογα, τὰ ψέματα, τὶς συκοφαντίες· τὴν καρδιὰ λερωμένη, τὸ μυαλὸ λερωμένο... Γι' αὐτὸ ἀκούγεται βοή – δὲν τὴν ἀκοῦτε; Ὅλοι καὶ ὅλα φωνάζουν· — **Πιάστε τον τὸν ἁμαρτωλό!...** Δὲν εἶνε μόνο οἱ ἄγγελοι ὠργισμένοι· κι αὐτὴ ἡ φύσις ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Δὲν ἀκοῦς; Φωνάζουν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Λέει ἡ θάλασσα· —Θεέ μου, ἄφησέ με νὰ ὑψώσω τὰ κύματά μου... Φωνάζουν τὰ ποτάμια· —Ἄσε μας νὰ φουσκώσουμε τὰ νερά μας νὰ τοὺς καταστρέψουμε!... Φωνάζει ἡ φωτιά· —Ἄφησέ με νὰ τοὺς κάψω σὰν ποντίκια στὴ φάκα!... Φωνάζει ὁ ἀέρας· —Ἄφησέ με νὰ φυσήξω θερμά, νὰ ὑψωθῇ τὸ θερμόμετρο, νὰ τοὺς βάλω σὲ φοῦρνο!... Φωνάζει καὶ ἡ γῆ, βογγάει —ἂς λένε οἱ ἄπιστοι—, γιατὶ τὴ βαρύναμε μὲ τόσα κακά, καὶ λέει· —Θεέ μου, ἄφησέ με νὰ τραντάξω μιὰ - δύο - τρεῖς, νὰ πέσουν τὰ μέγαρα, τὰ δικαστήρια, τὰ πάντα, νὰ τοὺς θάψω ὅλους!... Καὶ γιατί νὰ μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεός; Προσευχὴ δὲν κάνουμε. Τ' ἀντρόγυνα κάνουν ὅλες τὶς ἀτιμίες, ποὺ δὲν κάνουν οὔτε τὰ ζῷα. Γυναίκα τίμια, ἄντρας σωστὸς δὲν ὑπάρχει. Τὸ στόμα βλαστημάει Χριστό, Παναγία, καντήλια, τὰ πάντα...

'Ενῷ λοιπὸν εἶνε ἕτοιμα ὅλα νὰ φέρουν τὴν καταστροφή, ἔρχεται ὁ Χριστὸς μὲ τὸ σταυρὸ καὶ λέει «Στόπ! Στόπ θάλασσα, στόπ γῆ, στόπ ὅλα· **ἐγὼ ἀναλαμβάνω». Μᾶς βγάζει ἀπὸ τὴν εὐθύνη**. Φοράει αὐτὸς τὸ δικό μας λερωμένο ροῦχο, φορεῖ τὴν ἀνθρωπίνη φύσι. Γίνεται αὐτὸς ἁμαρτωλὸς καὶ ὑποφέρει γιὰ μᾶς – πότε; προτοῦ ἀκόμη ἐμεῖς νὰ δείξουμε συναίσθησι. 'Ιδού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· *«ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε»* (ἔ.ἀ.). Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τί ὀφείλουμε ἐμεῖς; Αὐτὸ λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα. Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἥλιο, γιὰ τὴ θάλασσα, γιὰ τὸ νερό, γιὰ τὸν ἀέρα· πρὸ πάντων ὅμως σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ σταυρό, γιὰ τὴν ἄπειρον ἀγάπην σου.

* * *

Τὴν ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ αἰσθανθοῦμε, ἀδέρφια μου. Ἂν κατέβαινε ἕνας ἄγγελος κ' ἔρριχνε μέσα στὴν καρδιά μας μιὰ σταγόνα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγάπη, θ' ἀλλάζαμε τελείως. **Ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Θεό**, θ' ἀκούγαμε τὴν καμπάνα τὴν Κυριακὴ καὶ μὲ φτερὰ στὰ πόδια θὰ τρέχαμε στὴν ἐκκλησιά· θ' ἀνοίγαμε τὸ Εὐαγγέλιο· μὲ δάκρυα θὰ διαβάζαμε τὰ συναξάρια καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων· στὸ φαγητὸ θὰ κάναμε τὸ σταυρό μας. Δεῖξτε μου σὲ ποιό σπίτι γίνονται αὐτά; Ἄλλοτε κάθε βράδυ τὸ ἀντρόγυνο ἔκανε μαζὶ τὴν προσευχή· τώρα διαζύγια, κακοήθειες, μοιχεῖες, πορνεῖες, λάσπη καὶ ἔγκλημα. Φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό. 'Αλλάξαμε. Πήραμε τὸ πνεῦμα καὶ τὴ διαφθορὰ τῆς Δύσεως.

Ἂς μετανοήσουμε, ἀδέρφια μου. Ἂς ἐπιστρέψουμε στὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Ἂς ζήσουμε κατὰ Θεόν, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγίας Παρασκευῆς Χαϊδαρίου - Ἀθηνῶν τὴν 25-6-1963. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 20-6-2004.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com